

THE RIDE FOR THE ROSES.

10 jaar Ride For The Roses.

11 JUNI 2017 – 14 JUNI 2026.

DOOR ANDRÉ

VOORWOORD, *Ride for the Roses.*

Er zijn momenten in een mensenleven die je niet plant, maar die je overkomen. Momenten die je stilzetten, je blik scherpen, je hart openbreken en je dwingen om opnieuw te bepalen wat echt telt. Voor mij werd de **Ride for the Roses** zo'n moment. Niet één keer, maar telkens opnieuw.

Wat begon als een sportieve uitdaging, groeide uit tot een rit vol herinneringen, gezichten, verhalen en stiltes die meer zeiden dan woorden ooit kunnen. Ik fietste voor iemand die ik mis. Voor iemand die me gevormd heeft. Voor iemand van wie de nacht kwam zonder morgen. En terwijl ik trapte, merkte ik dat ik niet alleen reed. Ik voelde de handen op mijn schouders, de stemmen in mijn rug, de liefde die me vooruitduwde, zelfs wanneer de SCHADUW dichtbij kwam.

Dit boek is geen verslag van een fietstocht. Het is een **getuigenis van samen sterk zijn**, van mensen die elkaar optillen wanneer het leven zwaar wordt, van zorg die verder gaat dan protocollen, van vriendschap die kilometers overstijgt. Het is een ode aan iedereen die ooit iemand verloor, aan iedereen die vecht, aan iedereen die blijft trappen — ook als het moeilijk is.

Ik schrijf dit voorwoord met dankbaarheid. Voor mijn team. Voor de mensen langs de route. Voor de helden in de zorg. Voor de vrienden die me dragen. Voor de liefde die me elke dag opnieuw leert dat licht altijd een weg vindt, zelfs wanneer de schaduw lang is.

En ik schrijf het voor jou, lezer. Omdat ik hoop dat je in deze pagina's iets herkent van jezelf. Een herinnering. Een glimlach. Een traan. Een vonk van moed. Of gewoon dat zachte duwtje dat zegt: *je hoeft het niet alleen te doen.*

Stap op. Lees mee. Fiets met me mee door het landschap van Zeeuws-Vlaanderen, door verhalen van verlies en hoop, door stilte en gelach, door donker en licht.

Welkom bij mijn Ride for the Roses.

1. WAAR HET BEGON.

Er zijn verhalen die beginnen met een datum. Er zijn verhalen die beginnen met een plek. Maar sommige verhalen beginnen met een **gevoel**.

Een zacht duwtje in de borst. Een fluistering in de stilte. Een warmte die je niet kunt plaatsen, maar die zegt: *“Er moet iets gebeuren.”*

Zo begon het verhaal van de Ride for the Roses in Zeeland. Niet met een grote vergadering. Niet met een plan op papier. Maar met mensen die voelden dat het tijd was om iets te doen. Iets dat verder ging dan sport. Verder dan fietsen. Verder dan een evenement.

De roos als symbool

De roos is geen bloem. De roos is een boodschap. Een teken van liefde. Van gemis. Van hoop. Van herinnering.

Toen de Ride for the Roses in 2008 voor het eerst naar Zeeland kwam, voelde iedereen meteen: **dit past hier**.

Niet omdat Zeeland groot is. Niet omdat Zeeland sportief is. Maar omdat Zeeland een regio is waar mensen elkaar **dragen**.

De eerste gesprekken

In kleine zaaltjes, achter bureaus, aan keukentafels werd er gesproken. Niet luid. Niet met grote woorden. Maar met zachte stemmen die zeiden:

- “Kunnen we dit?”
- “Willen we dit?”
- “Durven we dit?”

En toen gebeurde het. Een groep mensen zei **ja**.

Een ja dat groter was dan een beslissing. Een ja dat een beweging werd. Een ja dat een traditie zou worden.

De geboorte van een beweging

De Ride for the Roses kwam naar Zeeland als een golf van warmte. Een golf van verhalen. Een golf van mensen die allemaal iemand misten, iemand steunden, iemand wilden eren.

En in die golf vond Zeeuws-Vlaanderen zijn eigen plek. Zijn eigen ritme. Zijn eigen hartslag.

Want als er één regio is waar mensen weten wat het betekent om samen te dragen, samen te vechten, samen te herinneren, dan is het Zeeuws-Vlaanderen.

De eerste roos

De allereerste roos die in Zeeland werd uitgedeeld, was meer dan een bloem. Het was een belofte. Een belofte dat niemand alleen staat. Dat liefde blijft. Dat herinnering leeft. Dat hoop beweegt.

En vanaf dat moment was het duidelijk: **dit verhaal is nog maar net begonnen.**

2. DE EERSTE ROOS IN ZEEUWS-VLAANDEREN.

Er zijn momenten in de geschiedenis van een regio die zo stil beginnen dat niemand op dat moment beseft hoe groot ze zullen worden. Zo'n moment was de dag waarop de eerste roos van de Ride for the Roses **Zeeuws-Vlaanderen** binnenkwam.

Niet met trompetgeschal. Niet met een persbericht. Niet met een fanfare. Maar met een **idee**. Een idee dat zachtjes wortel schoot in de harten van een paar mensen die voelden dat dit méér kon zijn dan een fietstocht.

De roep van de polders

Zeeuws-Vlaanderen is een land van ruimte. Van lucht. Van polders die zich uitstrekken als open armen. Van dijken die verhalen dragen. Van dorpen waar mensen elkaar nog groeten, zelfs als ze elkaar niet kennen.

Het is een regio die weet wat het is om te vechten. Tegen water. Tegen wind. Tegen verlies. Tegen stilte.

En precies daarom paste de Ride hier. Omdat de Ride niet gaat over snelheid, maar over **menselijkheid**. Niet over winnen, maar over **herinneren**. Niet over sport, maar over **liefde**.

De eerste gesprekken

In een zaaltje in Terneuzen, waar de stoelen kraakten en de koffie te sterk was, zaten een paar mensen bij elkaar. Ze hadden geen draaiboek. Geen budget. Geen zekerheid.

Maar ze hadden iets veel belangrijkers: **een hart dat zei dat dit moest gebeuren.**

Frits Bakker zat aan het hoofd van de tafel. Hij keek rond, zag de ogen van de mensen die waren gekomen, en zei:

“Als we dit doen, doen we het goed. Voor de mensen die we missen. Voor de mensen die vechten. Voor de mensen die hopen.”

En iedereen knikte. Niet omdat het makkelijk zou worden. Maar omdat het juist moeilijk was, en daarom belangrijk.

De geboorte van het comité Zeeuws-Vlaanderen

Het comité werd niet geboren uit ambitie. Het werd geboren uit **liefde**.

Liefde voor mensen. Liefde voor verhalen. Liefde voor herinneringen die niet vergeten mogen worden.

Vrijwilligers meldden zich. Sponsors kwamen voorzichtig kijken. Gemeenten luisterden. En langzaam, heel langzaam, begon het te bewegen.

De keuze voor Terneuzen

Er moest een startplaats komen. Een plek die niet alleen praktisch was, maar symbolisch.

En die plek werd **Terneuzen**.

Een stad aan het water. Een stad die altijd vooruitkijkt. Een stad die weet wat het is om te dragen en gedragen te worden.

De eerste roos werd daar neergezet. Op een tafel. In een vaasje. Zonder ceremonie. Maar met een betekenis die niemand nog kon bevatten.

De eerste vrijwilligers

Ze kwamen uit alle hoeken van de regio. Mensen met grote verhalen. Mensen met kleine verhalen. Mensen die iemand verloren hadden. Mensen die iemand wilden steunen. Mensen die gewoon wilden helpen.

Ze zeiden dingen als:

- “Ik kan verkeersregelaar zijn.”
- “Ik kan koffie schenken.”
- “Ik kan rozen uitdelen.”
- “Ik kan een route uitstippelen.”

En zo werd de Ride niet alleen een evenement, maar een **gemeenschap**.

De eerste roos die werd uitgedeeld

Op de dag van de allereerste Zeeuws-Vlaamse Ride stond een vrijwilliger met een mand vol rozen. Hij gaf er één aan een vrouw die haar helm nog niet goed had vastgemaakt.

Ze keek naar de roos. Ze slikte. En ze zei zacht:

“Voor mijn moeder.”

En toen wist iedereen: **dit is waarom we dit doen**.

3. DE PIONIER: FRITS BAKKER.

Sommige mensen schrijven geschiedenis zonder dat ze het zelf doorhebben. Ze doen geen grote uitspraken. Ze staan niet op een podium. Ze zoeken geen applaus. Ze doen gewoon wat hun hart zegt.

Zo'n man was **Frits Bakker**.

De man van het begin.

Toen de Ride for the Roses naar Zeeland kwam, was er één vraag die boven alles hing: “*Wie gaat dit in Zeeuws-Vlaanderen dragen?*”

Het antwoord kwam niet in een vergadering. Niet in een officiële benoeming. Het kwam in de vorm van een man die opstond en zei: **“Ik doe het.”**

Niet omdat hij tijd had. Niet omdat hij ambitie had. Maar omdat hij voelde dat dit belangrijk was.

De eerste stappen.

Frits begon klein. Heel klein.

Een tafel. Een paar stoelen. Een handvol mensen. Een idee dat nog geen vorm had, maar wel een ziel.

Hij tekende de eerste routes op kaarten die al jaren in een lade lagen. Hij belde mensen die hij nauwelijks kende. Hij vroeg vrijwilligers die nog nooit van de Ride hadden gehoord. Hij overtuigde bedrijven die twijfelden. Hij sprak met gemeenten die voorzichtig waren.

En telkens opnieuw zei hij: **“We doen dit voor de mensen die we missen.”**

Dat was zijn kracht. Zijn eenvoud. Zijn eerlijkheid.

De eerste vergadering.

De eerste officiële vergadering van het comité Zeeuws-Vlaanderen was geen vergadering zoals je die in boeken ziet. Geen nette tafels. Geen strakke agenda. Geen formele notulen.

Het was een groep mensen die bij elkaar kwam omdat ze voelden dat dit moest gebeuren.

Frits zat aan het hoofd van de tafel. Hij keek rond en zei:

“Als we dit doen, doen we het goed. Niet voor onszelf. Maar voor hen.”

En iedereen knikte. Want iedereen wist precies wie “hen” waren.

De eerste route.

De eerste route was geen technisch meesterwerk. Het was een **hartwerk**.

Frits reed hem zelf. Op een gewone fiets. In gewone kleren. Met een gewone snelheid.

Maar wat hij voelde was niet gewoon.

Hij voelde de polders ademen. Hij voelde de dijken dragen. Hij voelde de dorpen fluisteren. Hij voelde dat dit de juiste plek was.

Toen hij terugkwam, zei hij: **“Dit is het. Hier gaan we fietsen.”**

En niemand twijfelde.

De eerste vrijwilligers.

Vrijwilligers kwamen niet omdat ze moesten. Ze kwamen omdat Frits vroeg.

En als Frits vroeg, zei je ja.

Hij had die zeldzame gave om mensen te laten voelen dat ze belangrijk waren. Dat hun bijdrage ertoe deed. Dat ze deel waren van iets groters.

Hij kende hun namen. Hun verhalen. Hun verdriet. Hun hoop.

En hij droeg dat allemaal mee.

De eerste roos.

Op de dag van de allereerste Zeeuws-Vlaamse Ride stond Frits vroeg op. Te vroeg. Zoals altijd.

Hij liep naar de startplaats. De lucht was fris. De stad stil. De wereld nog half slapend.

Hij zette een roos neer. Eén roos. In een simpel vaasje.

Hij keek ernaar en fluisterde: “**Voor jou.**”

Niemand hoorde het. Maar iedereen voelde het.

De erfenis van Frits.

Frits Bakker was geen voorzitter die je zag. Hij was een voorzitter die je **voelde**.

Hij was de man van het begin. De man van de eerste roos. De man van de eerste adem. De man die de Ride in Zeeuws-Vlaanderen een ziel gaf.

Zijn werk leeft voort in elke editie. In elke vrijwilliger. In elke deelnemer. In elke roos die wordt gedragen.

En in elke kilometer die wordt gefietst, fietst Frits een beetje mee.

4. DE BOUWER: JACK BEGIJN.

Er zijn mensen die een fundament erven en er een huis van maken. Mensen die niet beginnen bij nul, maar die beginnen bij een vonk, en die vonk uitbouwen tot een vuur dat nooit meer dooft.

Zo'n man was **Jack Begijn**.

Waar Frits Bakker de pionier was, de man van het eerste licht, was Jack de man van de **opbouw**. De man die van een idee een structuur maakte. Van een structuur een traditie. En van een traditie een **hartslag** in heel Zeeuws-Vlaanderen.

De man die mensen kon verbinden.

Jack had een gave. Niet eentje die je leert. Niet eentje die je kunt oefenen. Maar eentje die je hebt of niet hebt.

Hij kon mensen **samenbrengen**.

Niet door te duwen. Niet door te trekken. Maar door te **stralen**.

Hij had een warmte die je voelde zodra hij binnenkwam. Een glimlach die zei: “Kom, we doen dit samen.” En een stem die rust bracht, zelfs wanneer de chaos groot was.

Vrijwilligers volgden hem niet omdat hij voorzitter was. Ze volgden hem omdat hij **Jack** was.

De professionalisering van de Ride.

Toen Jack het voorzitterschap overnam, stond de Ride nog in haar kinderschoenen. Er was passie. Er was liefde. Er was vuur.

Maar er was ook nood aan structuur.

En dat bracht Jack.

Wat hij invoerde:

- duidelijke taakverdeling
- vaste werkgroepen
- betere communicatie
- strakkere planning
- meer veiligheid
- meer zichtbaarheid in de regio
- meer samenwerking met gemeenten en bedrijven

Hij maakte van de Ride geen evenement, maar een **organisatie**. Een organisatie die stond als een huis.

De Ride werd een traditie.

Onder Jack groeide de Ride uit tot iets dat mensen **elk jaar verwachtten**. Niet als verplichting, maar als ritueel.

Elk jaar opnieuw:

- dezelfde vrijwilligers die zich meldden
- dezelfde dorpen die de vlaggen buiten hingen
- dezelfde families die samen fietsten
- dezelfde emoties die terugkeerden
- dezelfde rozen die werden gedragen

De Ride werd een **vast punt** in het jaar. Een dag waarop Zeeuws-Vlaanderen even één grote familie werd.

En dat was Jack zijn verdienste.

De man van de menselijke maat.

Jack was geen voorzitter die boven de mensen stond. Hij stond **tussen** de mensen.

Hij kende de namen van vrijwilligers. Hij wist wie iemand verloren had. Hij wist wie het moeilijk had. Hij wist wie steun nodig had.

Hij was de man die even een hand op een schouder legde. Die even luisterde. Die even lachte. Die even troostte.

En dat maakte hem geliefd. Niet als voorzitter. Maar als mens.

De Ride werd groter, maar bleef warm.

Onder Jack groeide de Ride in aantallen. Meer deelnemers. Meer sponsors. Meer media-aandacht. Meer routes. Meer vrijwilligers.

Maar wat nooit veranderde, was de **warmte**.

Jack bewaakte dat. Hij zei vaak:

“Het gaat niet om hoeveel mensen er fietsen. Het gaat om waarom ze fietsen.”

En dat bleef de kern. De ziel. De essentie.

De erfenis van Jack Begijn.

Jack was de bouwer. De man die de Ride stevig maakte. De man die ervoor zorgde dat de Ride niet alleen een evenement werd, maar een **traditie die blijft**.

Zijn werk leeft voort in:

- elke editie
- elke vrijwilliger
- elke roos
- elke deelnemer
- elke herinnering
- elke kilometer

Jack bouwde niet alleen aan een organisatie. Hij bouwde aan een **gemeenschap**.

En die gemeenschap draagt zijn naam in stilte mee, elke keer dat de Ride begint.

5. DE BEWAKER: HENK REMIJNSEN.

Er zijn leiders die je ziet. En er zijn leiders die je voelt. Leiders die niet vooraan staan om gezien te worden, maar die vooraan staan omdat ze weten dat iemand het moet doen. Zo'n leider was **Henk Remijnsen**.

Waar Frits het vuur aanstak en Jack het huis bouwde, was Henk de man die de deur bewaakte toen de storm kwam. De man die zei: “**De Ride mag nooit stoppen.**” En die dat meende met elke vezel van zijn lichaam.

De man die rust bracht.

Henk had een uitstraling die je niet kunt faken. Een soort kalmte die je alleen krijgt als je veel hebt gezien, veel hebt gedragen, en toch zacht bent gebleven.